

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 9^ο

ΙΣΧΕ
ΝΗΚΑ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2004 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 104

Πολιτεία

Η υπομονή έχει ελπίδα

Είναι μακάριος, αδελφοί μου, αυτός που απέκτησε υπομονή, διότι η υπομονή έχει ελπίδα, και η ελπίδα δεν καταντροπιάζει με διάψευσι. Λοιπόν, είναι αληθινά μακάριος και τρισμακάριος αυτός που έχει υπομονή. Διότι όποιος υπομείνει ως τό τέλος, αυτός θά σωθή. Και τί είναι καλύτερο από την υπόσχεσι αυτή; Ὁ Κύριος είναι αγαθός και εύεργετικός για όσους τον περιμένουν με υπομονή. Ὁμως, αδελφοί, ως ποιά βαθμό φθάνει η υπομονή, άραγε τό γνωρίζετε; Ἡ μήπως πρέπει και γι' αυτό τό ζήτημα ν' αναπτύξω τον λόγο μου, για τήν ασφάλειά σας;

Ἡ υπομονή λοιπόν δεν είναι μία, αλλά αναζητεῖται μέσα σε πολλές αρετές, διότι ὁ υπομονετικός σχετίζεται με όλες τις αρετές. Χαίρεται δηλαδή μέσα στις θλίψεις και προσοδεύει μέσα στις ταλαιπωρίες· αγάλλεται μέσα στους πειρασμούς και είναι πρόθυμος στην εργασία τῆς υπακοῆς· στή μακροθυμία είναι ώριμος, στήν αγάπη είναι τέλειος, στις προσβολές που του γίνονται εύλογεῖ, στις φιλονικίες εἰρηνεύει, στήν ἐρημική ζωή είναι ἀνδρείος, στήν ψαλμωδία είναι ἀκούραστος, στις νηστείες είναι πρόθυμος, στις προσευχές υπομονετικός, στα ἔργα του ἀψεγάδιαστος, στις ἀποστολές ἐμπιστος, στις παραγγελίες υπάκουος και στό διακόνημά του προσεκτικός, στις υπηρεσίες του πρὸς τούς ἄλλους εύγεντικός και στή συμπεριφορά του σωστός, στό κοινόβιο τῆς μοναστικῆς ἀδελφότητος είναι ἀγαπητός και στις συσκέψεις εύχάριστος, στις ἀγρυπνίες είναι χαρούμενος και στήν περιποίησι τῶν φιλοξενουμένων ὀλοπρόθυμος.

Προνοεῖ για τούς ἀσθενεῖς και είναι ὁ πρῶτος συμπαραστάτης αὐτῶν που βρίσκονται σε περισπασμούς. Ὁταν σκέπτεται είναι προσεκτικός. Αὐτός που απέκτησε υπομονή, απέκτησε ελπίδα, διότι ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος είναι στολισμένος με κάθε καλό ἔργο. Γι' αὐτό, ἔχοντας παρρησία, θά κραυγάση ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος πρὸς τόν Κύριο, λέγοντας: "με υπομονή περίμενα τόν Κύριο, και με πρόσεξε". ✠

Γερόντων

✠ Τότε μόνον μπορούμε να βρούμε τήν ἐλπίδα μας στόν Θεό, όταν ἀπελπιστοῦμε τελείως ἀπό τόν εαυτό μας.

✠ Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν πολλά ἐλαττώματα και ἰδιοτροπίες. Να τούς διορθώσουμε ὅλους εἶναι ἀδύνατον. Δέν μένει,

λοιπόν, ἄλλη λύσι ἀπό τό να μάθουμε να υπομείνουμε και να τούς ἀνεχώμαστε ὅλους.

† Γέρων Ἐπιφάνιος

✠ Εύκολότερα μπορεί να μάς ρίξη ἀπό τά δεξιά ὁ σατανάς και ἡ ἐκ δεξιών πτώσι, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται ως ζήλος θεϊκός, ως ἀρετή και ως ἐκτέλεσι καθήκοντος. Εἶναι πιό ἐπικίνδυνη ἀπό τήν ἐξ ἀριστερῶν πτώσι, ἡ ὁποία φαίνεται καθαρά ὅτι εἶναι ἁμαρτία.

✠ Στις ἀρχές τῆς πνευματικῆς ζωῆς δεν ἐπιτρέπει ὁ Θεός, ἀπό ἀγάπη, να γνωρίση κάποιος τήν ἁμαρτωλότητά του οὔτε και τις πολλές εύεργεσίες που του κάνει, για να μην ἀπελπιστή, ἰδίως ἐάν εἶναι εύαίσθητος.

† Γέρων Εὐσέβιος

✠ Ἡ αἰτία προέρχεται ἀπό ἐμᾶς τούς ἴδιους. Πρῶτα ἀπό τήν κακή μας προαίρεσι, δεύτερο ἀπό τήν ἀμέλεια και ραθυμία μας, τρίτο ἀπό τή λίγη ἢ και τήν ἀνύπαρκτη ἀγάπη που ἔχουμε στό Θεό και τά οὐράνια και τέταρτο ἀπό τήν ὀλόψυχη ἀγάπη που ἔχουμε στόν Μαμμωνᾶ και τήν προσήλωσι και ἀφοσίωσι μας στήν ὕλη και τά χαμαιζήλα.

† Γέρων Φιλόθεος

✠ Χωρίς σταυρό κανένας δεν πάει στόν Παράδεισο. Ὁμως τόν σταυρό μας πρέπει να τόν σηκώνουμε και ὄχι να τόν σέρνουμε.

✠ Μή ξεχνᾶς, ὅτι ὁ Θεός σέβεται τήν ἐλευθερία σου. Ἡ σωτηρία εἶναι στά χέρια σου. Ὁ Θεός, για να σε σώση, θέλει να τό θέλης κι ἐσύ.

† Γέρων Ἰωήλ

✠ Ποτέ να μή ζηλέψης τόν πλοῦτο. Πάντα να ζῆς σεμνά και ταπεινά χωρίς ἐγωισμό. Γιατί ὁ ἐγωισμός εἶναι φοβερό ἁμάρτημα.

† Γέρων Γεώργιος

2

Αἰῶνες ἐκοιμῶντο!!!

οἱ Ἑπτὰ Παῖδες οἱ ἐν Ἐφέσῳ

Ο Μαξιμιλιανός καί οἱ ὑπόλοιποι σὺν αὐτῷ Ἅγιοι Παῖδες, Ἐξακουστῳδιανός, Ἰάμβλιχος, Μαρτινιανός, Διονύσιος, Ἀντωνῖνος καί Κωνσταντῖνος, ἔζησαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς βασιλείας τοῦ Δεκίου, τὸ 252 μ.Χ. Ἀφοῦ διεμοίρασαν στοὺς πτωχοὺς ὅλη τους τὴν περιουσία, κατέφυγαν σ' ἓνα σπήλαιο καί κρύφτηκαν. Παρεκάλεσαν δὲ τὸν Θεὸ νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ σώματος καί παρέδωσαν τίς ψυχές τους στὸν Θεό.

Οταν ὁ Δέκιος ἐφθασε στὴν Ἐφεσο, διέταξε νὰ ζητήσουν ἀπὸ τοὺς Ἑπτὰ Παῖδες νὰ θυσιάσουν στὰ εἰδῶλα καί ὅταν ἔμαθε, ὅτι εἶχαν πεθάνει στὸ σπήλαιο, πρόσταξε νὰ φράξουν ἀμέσως τὴν εἴσοδό του. Ἀπὸ τότε πέρασαν ἑκατὸν ἐνενήντα τέσσαρα χρόνια μέχρι τὸ τριακοστὸ ὄγδοο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ, δηλαδή τὸ 446 μ.Χ.

*Τὸν ἐπτάρηθμον τιμῶ χορὸν Μαρτύρων,
Δείξαντα ἀνάστασιν νεκρῶν τῷ Κόσμῳ.
Τῆ δὲ τετάρτῃ νεκροέγερτοι ξύνθανον ἐπτὰ.*

Τότε παρουσιάσθηκε μία νέα αἵρεσι, ἡ ὁποία δὲν παραδεχόταν τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν. Ὁ δὲ βασιλιάς Θεοδοσίος, βλέποντας πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ ἔχουν πλανηθεῖ στὴν αἵρεσι αὐτή, ἀκόμα καί Ἐπισκόπους, ἀναρωτιόταν τί νὰ κάνῃ. Φόρεσε λοιπὸν ἓναν τρίχινο σάκκο, κάθισε κατὰ γῆς καί θρηνοῦσε, παρακαλώντας θερμὰ τὸν Θεὸ νὰ τοῦ φανερώσῃ κάποιον τρόπο, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν βοηθοῦσε ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν αἵρεσι αὐτή. Καί ὁ Κύριος δὲν παρέβλεψε τὰ δάκρυά του, οὔτε τίς παρακλήσεις του.

Οκτηνοτρόφος, στὸν ὁποῖο ἀνῆκε ἡ περιοχή ὅπου εὕρισκετο τὸ σπήλαιο τῶν Ἁγίων ἐπτὰ Παίδων, θέλησε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ νὰ κατασκευάσῃ μία μάνδρα γιὰ τὸ κοπάδι του. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ χρησιμοποιήσῃ γιὰ τὸ κτίσιμό της τίς πέτρες πού ἔφραζαν τὴν εἴσοδο τοῦ σπηλαιίου. Καθὼς ὅμως κυλοῦσε τίς πέτρες, οἱ ἐπτὰ Παῖδες, κατὰ προσταγὴν τοῦ Θεοῦ, ἀναστήθηκαν καί ἄρχισαν νὰ συνομιλοῦν μεταξύ τους, σάν νὰ εἶχαν κοιμηθεῖ γιὰ λίγες ὥρες καί ξύπνησαν. Τὰ σώματά τους δὲν εἶχαν ἀλλοιωθεῖ, οὔτε τὰ ροῦχα τους εἶχαν φθαρεῖ, παρ' ὅλο πού εἶχαν περάσει τόσα χρόνια.

Πιστεύοντας ὅτι ζοῦσαν ἀκόμα στὴν ἐποχὴ τοῦ Δεκίου, πού ἤθελε νὰ τοὺς βασανίσῃ, ἄρχισαν

νά συζητοῦν γι' αὐτὸ τὸ θέμα. Ὁ δὲ Μαξιμιλιανός τοὺς ἔλεγε: "Ἐάν ἀδελφοί συλληφθοῦμε ἀπὸ τὸν Δέκιο, ἄς σταθοῦμε γενναῖοι καί ἄς μὴ προδώσουμε τὴν εὐγένεια τῆς πίστεώς μας· σὺ δέ, ἀδελφέ Ἰάμβλιχε, ὑπάγε ν' ἀγοράσῃς ἄρτο καί ἀγόρασε περισσότερο, ἐπειδὴ χθὲς ἀγόρασες λίγο καί γι' αὐτὸ κοιμηθήκαμε πεινασμένοι. Μάθε δὲ τί σχεδιάζει ὁ Δέκιος γιὰ μᾶς".

Πῆγε λοιπὸν ὁ Ἰάμβλιχος στὴν Ἐφεσο, εἶδε τὸ σημεῖο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ σὲ κάποια πόρτα καί θαύμασε. Βλέποντάς το μετὰ καί σὲ ἄλλα σημεῖα καί παρατηρώντας ὅτι τὰ κτίσματα καί οἱ ἄνθρωποι ἦταν διαφορετικοί ἀπ' ὅ,τι ἤξερε, νόμιζε ὅτι βλέπει ὄραμα ἢ ὅτι βρίσκεται σὲ ἔκστασι. Μόλις βρῆκε μπροστά του ἓναν φούρνο, μπῆκε ν' ἀγοράσῃ ψωμί, ὅπως τοῦ εἶχε πεῖ ὁ Μαξιμιλιανός. Ὅταν ὅμως ἔδωσε τὰ χρήματά του στὸν φούρναρη, ἐκεῖνος τὰ κοίταξε κατὰ-

πληκτος καί μετὰ τὰ ἔδειξε στοὺς συνεργάτες του, λέγοντας πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτός θὰ πρέπει νὰ εἶχε βρεῖ κάποιον θησαυρό, γιατί τὰ νομίσματα εἶχαν ἐπάνω τυπωμένη τὴν εἰκόνα τοῦ Δεκίου, πού εἶχε βασιλεύσει πρὶν πολλὰ χρόνια.

Ο Ἰάμβλιχος φοβήθηκε ὅτι τὸν εἶχαν ἀναγνωρίσει καί θὰ τὸν παρέδιδαν στὸν Δέκιο. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τοὺς παρακαλεῖ: "Σὰς παρακαλῶ, κρατήστε τὰ χρήματα, πάρτε καί τὸ ψωμί σας, ἀλλά ἀφήστε με νὰ φύγω". Ὁ φούρναρης τοῦ ζήτησε μερίδιο ἀπὸ τὸν θησαυρό πού εἶχε βρεῖ, ἀλλιῶς -τοῦ εἶπε- θὰ τὸν παρέδιδε στὶς ἀρχές. Καθὼς ὅμως ὁ Ἰάμβλιχος, τρομοκρατημένος, δὲν ἀπαντοῦσε, τοῦ ἔδωσαν μία ἀλυσίδα στὸν λαιμό καί τὸν ἔσυραν στὴν ἀγορά, μπροστά στὸν ἀνθύπατο τῆς Ἐφέσου καί τοῦ τὸν παρέδωσαν γιὰ νὰ τὸν ἀνακρίνῃ. "Πές μου νεαρέ, πὼς βρῆκες τὸν θησαυρό, πόσος εἶναι καί ποῦ τὸν ἔχεις τώρα;", ρώτησε ὁ ἀνθύπατος. Καί ὁ Ἰάμβλιχος τοῦ ἀπάντησε, ὅτι οὐδέποτε εἶχε βρεῖ κάτι καί ὅτι τὸ νόμισμα πού εἶχε δώσει στὸν φούρναρη, τὸ εἶχε πάρει ἀπὸ τοὺς γονεῖς του.

Ο ἀνθύπατος τὸν ρώτησε καί πάλι ἀπὸ ποιά πόλι εἶναι. "Ἀπὸ αὐτὴν ἐδῶ τὴν πόλι εἶμαι, ἐάν αὐτὴ εἶναι ἡ Ἐφεσος", ἀπάντησε ὁ Ἰάμβλιχος. Καί ἄρχισε νὰ

του λέει τὰ ὀνόματα τῶν γονέων του, τοῦ παπποῦ του καί ἄλλων συγγενῶν του. “Ξένα καί ἀνυπόστατα εἶναι τὰ ὀνόματα πού εἶπες”, εἶπε ὠργισμένος ὁ ἀνθύπατος. “Δέν μπορείς λοιπόν νά γίνης πιστευτός, ἀσεβέστατε. Τό νόμισμά σου τυπώθηκε πρὶν διακόσια χρόνια, κατά τή διάρκεια τῆς βασιλείας τοῦ Δεκίου. Καί σύ προσπαθεῖς νά μάς ἐξαπατήσης”.

Ο Ἰάμβλιχος ἔπεσε στά πόδια τῶν παρευρισκομένων καί παρακαλοῦσε λέγοντας: “Σᾶς παρακαλῶ, κύριοί μου, πείτε μου πού εἶναι ὁ βασιλεὺς Δέκιος”. “Δέν ὑπάρχει Δέκιος”, τοῦ ἀπάντησαν. “Αὐτός ἐβασίλευσε πρὶν πολλά χρόνια”. Ὁ Ἰάμβλιχος κατάλαβε τότε γιατί εἶχαν ὅλοι ἐκπλαγεῖ ἀπό τὰ λεγόμενά του. “Ἄν θέλετε νά μέ ἀκολουθήσετε”, τοὺς εἶπε, “μποροῦμε νά πᾶμε στό σπήλαιο καί νά διαπιστώσετε ἂν λέω ἀλήθεια. Ἐγώ ξέρω ὅτι φύγαμε ἐξ αἰτίας τοῦ Δεκίου, ὅταν ἦλθε στήν πόλι αὐτή”.

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια του ὁ Ἐπίσκοπος Ἐφέσου, Μαρῖνος ὀνόματι, ὁ ὁποῖος ἦταν παρῶν, εἶπε στόν ἀνθύπατο: “Ἐγώ νομίζω ὅτι κάτι θαυμαστό ἔχει συμβεῖ. Ἄς τόν ἀκολουθήσουμε”.

Τὸν ἀκολούθησαν λοιπόν μαζί μέ πολλούς λαϊκοὺς καί ὅταν ἔφθασαν στό σπήλαιο μπῆκε πρῶτος ὁ Ἰάμβλιχος καί μετὰ ὁ Ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος εἶδε στήν δεξιὰ πλευρά τῆς εἰσόδου ἓνα κιβώτιο σφραγισμένο μέ δύο σφραγίδες. Τό κιβώτιο αὐτό εἶχαν τοποθετήσει ἐκεῖ οἱ Χριστιανοὶ Ρουφῖνος καί Θεόδωρος, ὅταν ὁ Δέκιος τοὺς εἶχε στείλει γιά νά φράξουν τήν θύρα. Εἶχαν μάλιστα γράψει οἱ ἴδιοι καί τὰ συναξάρια τῶν Ἁγίων καί εἶχαν σημειώσει τὰ ὀνόματά τους σέ πλάκες ἀπό μόλυβδο. Ὅταν ἀνοίχθηκε τό κιβώτιο καί διάβασαν τίς πλάκες ἔμειναν ὅλοι ἐκστατικοί καί προχωρώντας πρὸς τό ἐσωτερικό τοῦ σπηλαίου συνάντησαν τοὺς Ἁγίους καί ἔπεσαν στά πόδια τους.

Ο ἀνθύπατος καί ὁ Ἐπίσκοπος ἔστειλαν ἀναφορά στόν βασιλιά Θεοδόσιο περιγράφοντας ὅλα ὅσα εἶχαν συμβεῖ. Ἡ ἐπιστολή αὐτή γέμισε χαρά τόν Θεοδόσιο ὁ ὁποῖος μέ μεγάλη σπουδή ἔφθασε στήν Ἐφεσο. Εἰσηλθε στό σπήλαιο, γονάτισε καί ἔπλυε τὰ πόδια τῶν Ἁγίων μέ τὰ δάκρυά του. Χαίροταν γιατί ὁ Κύριος δέν εἶχε παραβλέψει τήν δέησί του, ἀλλά τοῦ ἔδειξε περίτρανα τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασι. Καθώς ὁμως συνωμιλοῦσε ὁ βασιλεὺς μέ τοὺς Ἁγίους, τοὺς Ἐπισκόπους καί ἄλλους ἄρχοντες, οἱ Ἅγιοι ἐνύσταξαν καί μπροστά σέ ὅλους παρέδωσαν τίς ψυχές τους στά χέρια τοῦ Θεοῦ.

Τότε ὁ βασιλεὺς ἔδωσε ἄμφια πολῦτιμα καί χρυσάφι καί ἀσήμι καί διέταξε νά κατασκευασθοῦν ἐπτὰ θήκες, γιά νά τοποθετήσουν μέσα τὰ λείψανα τῶν Ἁγίων. Τήν ἴδια νύκτα ὁμως ἐμφανίσθηκαν οἱ Ἅγιοι στόν Θεοδόσιο καί τοῦ εἶπαν νά τοὺς ἀφήσῃ στό σπήλαιο. Ὁ βασιλεὺς ὑπάκουσε καί κατέθεσε τὰ λείψανα στό σπήλαιο, ἐν μέσῳ ἐορτῆς στήν ὁποία φιλοξένησε τοὺς πτωχοὺς τῆς Ἐφέσου. Ἐπίσης ἄφησε ἐλεύθερους τοὺς φυλακισμένους Ἐπισκόπους, διότι πλέον κήρυτταν τήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν. ✠

ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

ΑΜΟΙΒΗ ΣΤΗ ΓΗ ἢ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ;

Ενας Γέροντας Ἀσκητῆς, ὁ ὁποῖος δέν κατέβαινε ποτέ στόν κόσμο, εἶχε διακονητή ἓναν καλό Χριστιανό. Αὐτός ἐπαιρνε κάθε τόσο τὰ πανέρια πού κατασκεύαζε ὁ Γέροντας, τὰ πουλοῦσε στήν πόλι καί τοῦ ἔφερνε τό ψωμί του.

Στήν πόλι πού κατοικοῦσε ὁ διακονητῆς ἔμενε καί κάποιος πολύ πλούσιος, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁμως κακὸτροπος καί ἀσεβῆς ἄνθρωπος.

Μία ἡμέρα ὁ ἄνθρωπος αὐτός πέθανε ξαφνικά. Οἱ συγγενεῖς του, γιά ἐπίδειξι, τοῦ ἔκαναν μεγαλοπρεπέστατη κηδεῖα. Ὅλη ἡ πόλι, καί πρῶτος ὁ Ἐπίσκοπος μέ σύσσωμο τόν κληρο, συνώδευσαν τόν νεκρό στό κοιμητήριο. Τόν ἔθαψαν σέ καλλιμάρμαρο μνημεῖο, γιά το ὁποῖο σπαταλήθηκε ἀσυλλόγιστα ἓνα τεράστιο, γιά τήν ἐποχὴ ἐκείνη, χρηματικό ποσό.

Υστερα ἀπό τήν κηδεῖα τοῦ πλουσίου, ξεκίνησε ὁ καλὸς Χριστιανός νά πάῃ στόν Γέροντα Ἀσκητῆ στήν ἔρημο. Λίγο πρὶν φθάσῃ στή σπηλιά του ὁμως, τόν βρῆκε νεκρό στήν ἄκρη τοῦ δρόμου, καταφαγωμένο ἀπό κάποιο ἄγριο θηρίο.

Ο Χριστιανός, ὅπως ἦταν φυσικό, ταραχθηκε πολύ.

- Θεέ μου, συλλογίσθηκε, τί μυστηριώδη γεγονότα συμβαίνουν σ' αὐτόν τόν κόσμο; Ὁ ἀσεβῆς πλούσιος πέθανε ἀνώδυνα, εἰρηνικά, καί κηδεύτηκε μέ τιμές καί δόξες, ἐνῶ ὁ ἅγιος τοῦτος ἄνθρωπος, πού Σοῦ ἦταν τόσο ἀφωσιωμένος, βρῆκε τόν πιό τραγικό θάνατο πού μπορεί νά φαντασθῇ κάποιος. Γιατί νά γίνωνται αὐτά, Θεέ μου;

Ενῶ συλλογιζόταν αὐτά, ἄκουσε φωνὴ νά τοῦ λέῃ:

- Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀκατανόητη ἀπό τόν περιωρισμένο ἀνθρώπινο νοῦ. Ἐκεῖνος ὁ ἀσεβῆς εἶχε καί κάποια καλά ἔργα πράξει στό διάστημα τῆς ζωῆς του. Ἐλαβε τήν ἀμοιβή του στόν ἐπίγειο κόσμο. Στόν ἄλλον, μόνο τιμωρία τόν περιμένει. Ὁ Ἀσκητῆς, σάν ἄνθρωπος, εἶχε κάποιες ἀτέλειες. Τίς πλήρωσε ἐδῶ, γιά νά παρουσιασθῇ τέλειος ἐμπρὸς στόν Δημιουργό του. ✠

Ἡ πρόνοια τῆς Παναγίας τῆς Γλυκοφιλούσας

Ἡ γερμανική κατοχή εἶχε τελειώσει σχεδόν ἡ προμήθεια τοῦ σιταριοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φιλοθέου καί οἱ Πατέρες ἀποφάσισαν νά κόψουν τήν φιλοξενία. Ἐνας εὐλαβῆς Γέροντας, ὁ Γερο-Σάββας, ὅταν τό ἔμαθε, πολύ λυπήθηκε καί παρακαλοῦσε τήν Γεροντεία νά μήν τό κάνουν αὐτό, γιατί θά λυπήσουν τόν Χριστό, καί θά φύγῃ ἡ εὐλογία ἀπό τή Μονή. Τούς ἔλεγε δέ καί πολλά παραδείγματα ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, ὅπως τῆς Σωμανίτιδος χήρας μέ τόν Προφήτη Ἥλία κ.ἄ., καί τελικά τόν ἄκουσαν. Κάθε λίγο καί λιγάκι ὅμως ἐνοχλοῦσαν τόν Γέρο-Σάββα καί τοῦ ἔλεγαν:

-Τό ἀλεύρι τελείωσε. Τί θά γίνῃ;

Ἐπί τῆς Γεροντείας τούς ἀπαντοῦσε:

- Πατέρες μου, αὐτό τό λίγο πού ὑπάρχει ἀκόμη, ἄς τό φάμε μαζί μέ τόν κόσμο, καί ἡ Παναγία δέν θά μᾶς ἀφήσῃ.

Ἐἶχαν ἀπομείνει πιά μόνο εἴκοσι πέντε ὀκάδες σιτάρι στήν ἀποθήκη τῆς Μονῆς, καί τίποτε ἄλλο, καί ἄρχισαν οἱ Πατέρες νά διαμαρτύρωνται στόν Γέροντα κάπως πειραχτικά:

- Ἐ, Γέρο-Σάββα, τελείωσε

τό σιτάρι. Τί γίνεται τώρα;

Τό εὐλαβέστατο καί πιστό Γεροντάκι ἀπαντοῦσε:

- Μή χάνετε εὐλογημένοι τήν ἐλπίδα σας στή Γλυκοφιλούσα μας. Ἀλέστε κι αὐτές τίς εἴκοσι πέντε ὀκάδες σιτάρι, κάντε τό ψωμί καί μοιράστε το στούς Πατέρες καί στούς λαϊκοίς, καί ὁ Θεός θά φροντίσῃ γιά ὅλους μας, σάν καλός Πατέρας.

Ἡ Θεοτόκος Ἐφορος καί Προστάτις

Ἡ Κυρία Θεοτόκος, σάν Ἐφορος καί Προστάτις πού εἶναι τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους Ἄθω, ἰδιαίτερη πρόνοια καί φροντίδα δείχνει γιά τούς Μοναχοίς, πού κατοικοῦν καί τελειώνουν τόν βίο τους σ' αὐτό. Καί μέχρι σήμερα ἐξακολουθεῖ νά βεβαιώνῃ τά λόγια τῆς, πού στόν πρῶτο ἀσκητή καί ἐρημίτη, τόν Ἅγιο Πέτρο, εἶπε: Πῶς γιά τούς Μοναχοίς ἐκείνους, πού θά κάνουν ὅσο μποροῦν τά πνευματικά τους καθήκοντα, θά φροντίζῃ Αὐτή γιά τά ἀπαραίτητα ἐφόδια, γιά τό σῶμα καί γιά τήν ψυχή. Κι ἄν, σάν ἄνθρωποι ἀδύνατοι, ἔχουν κάποια ἔλλειψη, θά μεσιτέψῃ Αὐτή στόν Υἱό καί Θεό τῆς, γιά τήν ψυχική σωτηρία τους καί τή συγχώρησι τῶν τυχόν ἁμαρτημάτων τους.

Σάν ἐπιβεβαιώσῃ τῆς ἰδιαίτερης αὐτῆς φροντίδας τῆς Θεοτόκου, τά σώματα τῶν κοιμωμένων στό Ἅγιον Ὄρος διατηροῦν τήν εὐκαμψία πολλές ἡμέρες μετά τό θάνατό τους. Δηλαδή λυγίζουν τά χέρια, τά πόδια, ἀνοίγουν τό στόμα καί δέν κοκκαλώνουν, ὅπως συμβαίνει μέ ὅλους ὅσοι πεθαίνουν σέ ἄλλα, ἐκτός τοῦ Ἁγίου Ὄρους, μέρη.

Μόλις λοιπόν τελείωσε τό ψωμί τους, πρὶν ἀκόμη πεινάσουν, ἔφθασε ἕνας καπετάνιος ἀπό τήν Καβάλα στή Μονή Φιλοθέου καί ζήτησε ξυλεία ν' ἀνταλλάξῃ μέ σιτάρι. Βλέποντας οἱ Πατέρες τόσο ὀλοζώντανη τήν πρόνοια τῆς Παναγίας, πού φρόντισε σάν καλή μάνα τά παιδιά τῆς, δόξασαν ὅλοι τόν Θεό. Περισσότερο φυσικά ἀπ' ὅλους δόξασε τόν Θεό καί εὐχαρίστησε τήν Παναγία ὁ Γέρο-Σάββας, ὁ ὁποῖος καί τήν εὐχαριστοῦσε συνέχεια μέ τήν ἁγία του ζωή.

Ἐλεγε μετά στούς Πατέρες ὁ Γέροντας:

- Δέν σᾶς ἔλεγα, εὐλογημένοι, ὅτι ἡ Παναγία δέν θά μᾶς ἀφήσῃ ἔτσι; ✠

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6 Ε.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφεῖο
ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμός ἄδειας
4939

